

Missatge per a la XXXIII Jornada Mundial de la Joventut, 2018

(Diumenge de Rams, 25 de març de 2018)

«No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia» (Lc 1,30)

La Jornada Mundial de la Joventut de 2018 és un pas més en el procés de preparació de la Jornada internacional, que tindrà lloc a Panamà al gener del 2019. Aquesta nova etapa del nostre pelegrinatge cau en el mateix any en què s'ha convocat l'Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema: Els joves, la fe i el discerniment vocacional. És una bona coincidència. L'atenció, la pregària i la reflexió de l'Església estaran posades en vosaltres, els joves, amb el desig de comprendre i, sobretot, d'*acollir* el do preciós que representeu per a Déu, per a l'Església i per al món.

Com ja sabeu, hem elegit Maria, la jove de Natzaret, a qui Déu escollí com a Mare del seu Fill, perquè ens acompanyi en aquest viatge amb el seu exemple i la seva intercessió. Ella camina amb nosaltres vers el Sínode i la JMJ de Panamà. Si l'any passat ens varen servir de guia les paraules del seu càntic de lloança: «perquè el Totpoderós obra en mi meravelles» (Lc 1,49), ensenyant-nos a fer memòria del passat, aquest any tractem d'escoltar amb ella la veu de Déu que infon valor i dóna la gràcia necessària per a respondre a la seva crida: «No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia» (Lc 1,30). Són paraules pronunciades pel missatger de Déu, l'arcàngel Gabriel, a Maria, una joveneta senzilla d'un poble petit de Galilea.

1. No tinguis por

És comprensible que la sobtada aparició de l'àngel i la seva salutació misteriosa: «Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1,28) hagin causat un ensurt en Maria, sorpresa per aquesta primera revelació de la seva identitat i de la seva vocació, desconeguda fins aleshores. Maria, com altres personatges de les Sagrades Escripures, tremola davant del misteri de la crida de Déu, que en un instant la situa davant la immensitat del seu propi designi i li fa sentir tota la seva petitesa, com una criatura humil. L'àngel llegint en la pregonesa del seu cor, li diu: «No tinguis por». Déu també llegeix el nostre cor. Ell coneix bé els reptes que hem d'afrontar a la vida, especialment quan ens trobem davant de les decisions fonamentals de les quals depenen allò que serem i el que farem en aquest món. És l'emoció que sentim davant les decisions sobre el nostre futur, el nostre estat de vida, la nostra vocació. En aquests moments ens sentim contorbats i empegueïts per tantes pors.

I vosaltres joves, quines pors teniu? Què és allò que més us preocupa en el fons? En molts de vosaltres hi ha una por de «fons» que és la de no sentir-se estimats, de no ser acceptats per allò que sou. Avui, molts joves es senten obligats a mostrar-se diferents de com són en realitat, per intentar adequar-se a estàndards sovint artificials i inassolibles. Fan continus «retocs fotogràfics» de la seva imatge, amagant-se darrera una màscara i falses identitats, fins a convertir-se ells mateixos en un «fake». Molts estan obsedits per rebre el major nombre possible de «m'agrada». I aquest sentit d'inadequació produeix molts temors i incerteses. D'altres tenen por de no trobar una seguretat afectiva i restar sols. Davant la precarietat de la feina, molts tenen por a no poder assolir una situació professional satisfactòria, a no veure realitzats els seus somnis. Es tracta de temors que estan presents en molts joves, tant creients com no creients. I fins i tot els qui han abraçat el do de la fe i cerquen seriosament la seva vocació tampoc estan lliures de temor.

Alguns pensen: potser Déu em demana massa; potser, anant pel camí que m'ha assenyalat, no seré realment feliç, o no estaré a l'alçada d'allò que em demana. Altres

es pregunten: si segueixo el camí que Déu m'indica, qui em garanteix si podré arribar fins el final? Em desanimaré? Perdré l'entusiasme? Seré capaç de perseverar tota la vida?

Quan els dubtes i pors inunden els nostres cors, resulta imprescindible el discerniment. Ens permet posar ordre en la confusió dels nostres pensaments i sentiments, per tal d'actuar d'una manera justa i prudent. En aquest procés, primer de tot s'ha de superar les pors i identificar-les amb claredat, per no perdre el temps i les energies amb fantasmes que no tenen rostre ni consistència. Per això, us convido a mirar dins de vosaltres i «posar nom» a les vostres pors. Pregunteu-vos: avui, en la meua situació concreta, què m'angoixa, què em fa més por? Què em bloqueja i no em deixa avançar? Per què no tinc el coratge de prendre les decisions importants que haig de prendre? No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors, reconèixer-les amb realisme i afrontar-les. La Bíblia no nega el sentiment humà de la por ni les seves múltiples causes. Abraham va tenir por (cf. Gn 12,10s), Jacob va tenir por (cf. Gn 31,31; 32,8), i també Moisès (cf. Ex 2,14; 17,4), Pere (cf. Mt 26,69ss.) i els Apòstols (cf. Mc 4,38-40, Mt 26,56). Jesús mateix, tot i que en un altre nivell, experimentà el temor i l'angoixa (Mt 26,37, Lc 22,44).

«Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» (Mc 4,40). Aquest retret de Jesús ens permet comprendre com l'obstacle per a la fe no és sovint la incredulitat sinó la por. Així, l'esforç de discerniment, un cop identificades les pors, ens ha d'ajudar a superar-les obrint-nos a la vida i afrontant amb serenor els desafiaments que ens presenta. Per als cristians, en concret, la por mai ha de ser la darrera paraula, sinó que ens dona l'ocasió de realitzar un acte de fe en Déu... i també en la vida. Això significa creure en la bondat fonamental de l'existència que Déu ens ha donat, confiar en ell ens duu a un bon final mitjançant les circumstàncies i incidències que sovint són misterioses per a nosaltres. Si altrament alimentem el temor, ens anirem tancant en nosaltres mateixos, aixecarem una barricada per defensar-nos de tot i de tots, i restarem paralitzats. Hem de reaccionar! Mai tancar-nos! En les Sagrades Escriptures hi trobem 365 vegades l'expressió «no tinguis por», en totes les seves variants. Com si vogués dir que cada dia de l'any el Senyor ens vol lliures del temor.

El discerniment es torna indispensable quan es tracta de trobar la pròpia vocació. La major part de les vegades no està clara, o no és totalment evident, però es comprèn a poc a poc. El discerniment, en aquest cas, no pretén ser un esforç individual d'introspecció, amb l'objectiu d'aprendre'n més sobre els nostres mecanismes interns per a enfortir-nos i reeixir a aconseguir un cert equilibri. En aquest cas, la persona pot arribar a ser més forta, però roman tancada en l'horitzó limitat de les seves possibilitats i dels seu punts de vista. La vocació, en canvi, és una crida que ve de dalt i sobretot el discerniment consisteix a obrir-se a l'Altre que crida. Cal aleshores el silenci de la pregària per escoltar la veu de Déu que ressona en la consciència. Ell truca a la porta del nostre cor, com ho va fer amb Maria, amb ganes d'entaular amiatat amb nosaltres mitjançant la pregària, de parlar-nos a través de l'Escriptura, d'oferir-nos la seva misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, de ser un amb nosaltres en la comunió eucarística.

Però també és important parlar i dialogar amb els altres, germans i germanes nostres en la fe, que tenen més experiència i ens ajuden a veure millor i a triar entre les diverses opcions. El jove Samuel, quan va sentir la veu del Senyor, no el va reconèixer immediatament i tres vegades va anar a Elí, el vell sacerdot, qui finalment li va suggerir la resposta correcta que havia de donar a la crida del Senyor: «Si algú et cridava, digues: Parla, Senyor, que el teu servent escolta» (1 S 3,9). Quan dubteu, heu de saber que podeu comptar amb l'Església. Sé que hi ha bons sacerdots, consagrats i consagrades, fidels laics, molts són també joves, que poden acompanyar-vos com a germans i germanes més grans en la fe; moguts per l'Esperit Sant, us ajudarà a resoldre els vostres dubtes i a llegir el disseny de la vostra vocació personal. L'altre no és únicament un guia espiritual, sinó també qui ens ajuda a obrir-nos a totes les riqueses infinites de l'existència que Déu ens ha

donat. Cal que en les nostres ciutats i comunitats deixem espai per créixer, somiar, mirar nous horitzons. No perdeu mai el gust de gaudir de la trobada, de l'amistat, el gust de somiar junts, de caminar amb els altres. Els cristians autèntics no tenen por a obrir-se als altres, compartir el seu espai vital transformant-lo en un espai de fraternitat. No deixeu, estimats joves, que l'esclat de la joventut s'apagui en la foscor d'una habitació tancada on l'única finestra al món sigui l'ordinador i el *smartphone*. Obriu les portes a la vida. Que el vostre ambient i el vostre temps estiguin ocupats per persones concretes, relacions profundes, amb les quals pugueu compartir experiències autèntiques i reals en la vostra vida quotidiana.

2. Maria

«T'he cridat pel teu nom» (Is 43,1). El primer motiu per a no tenir por és precisament el fet que Déu ens ha cridat pel nostre nom. L'àngel, missatger de Déu, cridà Maria pel seu nom. Posar noms és propi de Déu. En l'obra de la creació, ell crida a l'existència a cada criatura pel seu nom. Rere el nom hi ha una identitat, quelcom que és únic en cada cosa, en cada persona, aquesta íntima essència que només Déu coneix en profunditat. Aquesta prerrogativa divina fou compartida amb l'home, al qual Déu li concedí que donés nom als animals, als ocells i també als seus fills (Gn 2,19-21; 4,1). Moltes cultures comparteixen aquesta pregona visió bíblica, reconeixent en el nom la revelació del misteri més pregon d'una vida, el significat de la seva existència.

Quan Déu crida pel nom a una persona, li revela alhora la seva vocació, els seu projecte de santedat i bé, per el qual aquesta persona arribarà a ser algú únic i un do per als altres. I també quan el Senyor vol eixamplar els horitzons d'una existència, decideix donar a la persona a qui crida un nom nou, com fa amb Simó, anomenant-lo «Pere». D'aquí ve el costum d'assumir un nom nou quan s'entra a un orde religiós, per indicar una nova identitat i una nova missió. La crida divina, en ser personal i única, requereix que tinguem el valor de desvincular-nos de la pressió homogeneïtzadora dels llocs comuns, per tal que la nostra vida sigui de veritat un do original i irrepetible per a Déu, per a l'Església i per als altres.

Estimats joves: ser cridats pel nostre nom és, per tant, signe de la gran dignitat que tenim als ulls de Déu, de la seva predilecció per nosaltres. I Déu crida cadascú de vosaltres pel vostre nom. Vosaltres sou el «tu» de Déu, preciosos als seus ulls, dignes d'estima i molt valuosos (cf. Is 43,4). Acolliu amb joia aquest diàleg que Déu us proposa, aquesta crida que ell us dirigeix cridant-vos pel vostre nom.

3. Déu t'ha concedit la seva gràcia

El motiu principal pel qual Maria no ha de témer és perquè ha trobat gràcia davant de Déu. La paraula «gràcia» ens parla d'amor gratuït i immerescut. Com ens anima saber que no hem d'aconseguir la proximitat i l'ajuda de Déu presentant prèviament un «currículum d'excel·lència», ple de mèrits i d'èxits. L'àngel diu a Maria que ja ha trobat gràcia davant de Déu, no que l'aconseguirà en el futur. I la mateixa formulació de les paraules de l'àngel fa entendre que la gràcia divina és contínua, no quelcom passatger o momentani, i per això mai faltarà. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i de foscor.

La presència contínua de la gràcia divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que s'ha de renovar cada dia. De fet, el camí de la vocació no està lliure de creus: no només els dubtes inicials, sinó també les freqüents temptacions al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins el final, però ell ja sap que està assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen sobre les pors humanes, esvaint-les amb la força de la bona notícia de la qual són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni una mera lluita per sobreviure, sinó que cadascun de nosaltres és una història estimada per Déu. Haver «trobat gràcia davant de Déu» significa que el Creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un disseny extraordinari per a la nostra vida. Ser conscients d'això no resol tots els problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. Allò que l'endemà ens durà, i que no coneixem, no és una amenaça fosca a la qual hem de sobreviure, sinó un temps favorable que se'ns concedeix per a viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes en l'Església i en el món.

4. Valentia en el present

La força per a tenir coratge en el present ens ve de la convicció que la gràcia de Déu és amb nosaltres: coratge per a dur endavant allò que Déu ens demana aquí i ara, en cada àmbit de la nostra vida; coratge per abraçar la vocació que Déu ens mostra; coratge per viure la nostra fe sense amagar-la o rebaixar-la.

Sí, quan ens obrim a la gràcia de Déu, allò impossible es torna realitat. «Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?» (Rm 8,31). La gràcia de Déu toca l'avui de la nostra vida, us «agafa» així tal com sou, amb totes les vostres pors i límits, però també revela els meravellosos plans de Déu. Vosaltres, joves, teniu necessitat de sentir que algú confia realment en vosaltres. Sapigheu que el Papa confia en vosaltres, que l'Església confia en vosaltres. I vosaltres, confieu en l'Església!

A Maria, jove, se li confià una tasca important, precisament perquè era jove. Vosaltres, joves, teniu força, travesseu una fase de la vida sens dubte amb moltes energies. Useu aquesta força i aquestes energies per millorar el món, començant per la realitat més propera. Desitjo que en l'Església se us confiïn responsabilitats importants, que hi hagi el coratge de donar-vos espai; i vosaltres, prepareu-vos per assumir aquesta responsabilitat.

Us convido a seguir contemplant l'amor de Maria: un amor amatent, dinàmic, concret. Un amor ple d'audàcia i completament projectat cap al do de sí mateixa. Una església reblerta d'aquestes qualitats marianes serà sempre l'Església en sortida, que va més enllà dels seus límits i confins per fer que vessi la gràcia rebuda. Si ens deixem encomanar de l'exemple de Maria viurem de manera concreta la caritat que ens urgeix a estimar Déu més enllà de tot i de nosaltres mateixos, estimar les persones amb qui compartim la vida diària. I també podrem estimar a qui ens resulti poc simpàtic. És un amor que es converteix en servei i dedicació, especialment envers els més febles i pobres, que transforma els nostres rostres i ens omple de joia.

Voldria acabar amb les boniques paraules de sant Bernat en la seva famosa homilia sobre el misteri de l'anunciació, paraules que expressen l'expectativa de tota la humanitat davant la resposta de Maria: *«Acabeu de sentir, oh Verge, que concebreu i tindreu un Fill; acabeu de sentir que no serà per obra d'home, sinó per l'Esperit Sant. L'àngel espera la vostra resposta [...]. També esperem nosaltres, oh Senyora, la vostra paraula de misericòrdia; [...]. La vostra curta resposta ens ha de refer perquè siguem cridats de nou a la vida. Ho espera tot el món, prostrat als vostres genolls. [...] Responen de seguida, oh Verge»* (Homilia 4, 8-9).

Estimats joves: el Senyor, l'Església, el món, esperen també la vostra resposta a aquesta crida única que cada un rep en aquesta vida. A mesura que s'apropa la JMJ de Panamà, us convida a preparar-vos per a la nostra cita amb alegria i l'entusiasme de qui vol ser partícip d'una gran aventura. La JMJ és per als valents, no per a joves que només cerquen comoditat i s'enretiren davant les dificultats. Accepteu el repte?

Al Vaticà, 11 de febrer de 2018, VI Diumenge del Temps de durant l'Any.

Memòria de Nostra Senyora de Lourdes .

Francesc

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana